

Sygn. akt I CSK 516/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku M. Ł.
przy uczestnictwie M. S., T. P., [...]
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki T. P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 16 grudnia 2015 r., sygn. akt IV Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację uczestniczki postępowania T. P. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 grudnia 2013 r., którym zostało stwierdzone nabycie spadku po A. K. na podstawie notarialnego testamentu przez M. K. Ł., oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania. Przytaczając treść art. 926 § 1 i art. 945 § 1 k.c. Sąd Rejonowy uznał, że dziedziczenie po spadkodawczyni nastąpiło na podstawie ważnego testamentu, a postępowanie dowodowe nie wykazało, aby testament ten został sporządzony w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli przez spadkodawczynię. Stanowisko to na podstawie uznanych za prawidłowe ustaleń faktycznych zaaprobował Sąd Okręgowy i oddalił apelację.

W skardze kasacyjnej uczestniczka T. P. zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie w zaskarżonym postanowieniu przepisów postępowania tj. art. 378 § 1 w związku z art. 328 § 2, art. 391 § 1 w związku z art. 236 i art. 231 w związku z art. 378 § 1 k.p.c. Naruszenie prawa materialnego dotyczy art. 945 § 1 k.c. przez uznanie ważności testamentu. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała na potrzebę wykładni art. 328 § 2 w związku z art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 945 k.c. i art. 231 k.p.c. w zakresie ustalenia standardów oceny opinii biegłych i prezentacji tej oceny w uzasadnieniach orzeczeń dla zapewnienia prawidłowej kontroli instancyjnej. Ponadto, skarżąca uznała, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ kontrola apelacyjna, wobec nie rozpoznania wszystkich podniesionych zarzutów była pozorna, a nadto nie został rozpoznany zgłoszony w apelacji wniosek dowodowy.

Obie przyczyny wniesienia o rozpoznanie skargi są chybione, a ich uzasadnienie jest szczątkowe. Po pierwsze, w sprawie trudno się dopatrzeć

wystąpienia wskazanego zagadnienia prawnego. Sposób oceny dowodu z opinii biegłego w sprawie, sformułowany w uzasadnieniu orzeczenia zależy w podstawowym kształcie od indywidualnego wyboru składu sądzącego lub sędziego, który buduje argumentację i ważne jest tylko, aby było to wyjaśnione zrozumiale i z zachowaniem reguł poprawnego wyrażenia myśli co do przedstawienia stanowiska. Posługuje się przy tym powszechnie znanymi regułami poprawnego rozumowania i logicznej argumentacji. Nie ma w tym zakresie i nie są potrzebne standardy oceny pracy biegłych; sposób ich pracy i budowania opinii zależy od sytuacji, w której biegli są powoływani, od ich specjalizacji, stopnia skomplikowania materii itd. Nie da się wskazać ogólnego i uniwersalnego problemu, który mógłby poprzez przedstawioną wątpliwość zostać wyjaśniony przez Sąd Najwyższy i spełnić oczekiwanie przyczynienia się w ten sposób do rozwoju prawa, tak jak to zostało wskazane w licznych i znanych orzecznictwie Sądu Najwyższego wydanym na tle art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Po drugie, nie można stwierdzić, aby skarga kasacyjna była uzasadniona w oczywistym stopniu. Sądy obu instancji dokonały przekonującej oceny w zakresie świadomości i swobody spadkodawcy przy sporządzaniu testamentu i nie ma podstaw do twierdzenia, że tok rozumowania Sądów zawiera oczywiste błędy. Ponadto, w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, poza samym powołaniem się na oczywistą zasadność, nie wyjaśniono w jakikolwiek sposób, na czym miałyby polegać ewidentna i kwalifikowana wadliwość zaskarżonego, prawomocnego już orzeczenia, czego się wymaga na tle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wyjaśniającego istotę oparcia wniosku na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z podanych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu.